

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. Силистра, 14.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Н. Димитров

Членове: К. Ив. Краева
Десислава Г. П.

при участието на секретаря Галина Н. Йовчева
като разглежда докладваното от Десислава Г. П. Въззивно гражданско дело № 20233400500175 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх. №1463/06.04.23г. от „**БЕНИС 88**“ **ЕООД**, ЕИК 205021573, със седалище и адрес на управление с.Стефан Караджа, ул. „Люлин“ №4, представлявано от Светослав Емилов срещу Решение №50/14.03.23г., постановено по гр.д. № 113 по описа за 2021 година на Районен съд – Тутракан, в отхвърлителната му част.

Във въззивната жалба се излага, че решението е неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Счита за неправилни мотивите на съда, че в конкретния случай посочените три фактури, а именно фактури №1000000035/16.10.2020г., №1000000036/31.10.2020г. и №1000000037/16.10.2020г. не са издадени като сборни, тоест прието е, че създават привидност, че е изпълнена една конкретна доставка по всяка фактура. Подчертава, че съгласно чл.113, ал.13 ЗДДС за две или повече извършени доставки на стоки или услуги, данъкът за които става изискуем през един и същ данъчен период, може да се издаде сборна фактура. Същата задължително съдържа реквизитите по чл.114, ал.1, т.9 – 15 за всяка отделна доставка, отразена в сборната фактура, и се издава не по-късно от последния ден на месеца, през който данъкът за доставките е станал изискуем, а при вътреобщностни доставки – в срока по чл.113, ал.5 от закона. Излага, че при наличие на фактура, притежаваща необходимите реквизити, съдържанието ѝ може да бъде допълнено, съгласно чл.4, ал.3 ЗСч и чл.10 ЗПКО и Разяснение

№20-19-14/06.03.2014г. на изпълнителния директор на НАП. Оспорва изводите на вещото лице досежно липсата на документ, който да отразява връзката между продажбите по касовите бонове и фактурите. Позовава се на процесуалното поведение на ответника, който е отказал достъп на вещото лице до счетоводството си и не е представил извлечения от дневниците на покупките, без посочен период, за който се отнасят. Моли за отмяна на решението в обжалваната част и уважаване на иска. Претендира разноски.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК въззиваемата страна депозира отговор, с който оспорва въззивната жалба. Намира, че изводът на РС – Тутракан е единствения правилен такъв, че в случая се твърдят договори за обикновена продажба, сключването на които не се доказват в хода на процеса нито от касовите бонове, нито от нередовно оформените „сборни фактури”. Моли за потвърждаване на решението. Претендира разноски.

В о.с.з. по същество, въззивника не изпраща представител. Депозира писмено становище, с което поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ.

В о. с. з. въззиваемата страна се представлява от процесуален представител, който излага съображения за отхвърляне на жалбата.

Въззивната жалба е редовна по смисъла на чл.267, ал.1 от ГПК, подадена е в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на възивно обжалване съдебен акт, поради което е допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Правомощията на въззивния съд, съобразно разпоредбата на чл.269 ГПК, са да се произнесе служебно по валидността и допустимостта на обжалваното първоинстанционно решение, а по останалите въпроси – ограничително от посоченото в жалбата по отношение на пороците, водещи до неправилност на решението.

Първоинстанционното решение е постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна компетентност, поради което е валидно.

Производството пред РС – Тутракан е образувано по предявени обективно кумулативно съединени иски **с правно основание чл.327, ал.1 от ТЗ и чл.86 от ЗЗД** /след многократно уточняване в хода на процеса/ от **„БЕНИС 88“ ЕООД**, ЕИК 205021573, със седалище и адрес на управление с.Стефан Караджа, ул. „Люлин” №4 срещу **„ДАНКРИС 92” ЕООД**, ЕИК 201693755, със седалище и адрес на управление гр.Главиница, ул. „Дунав” №18 за осъждането на ответника да плати на ищеца сумата от **8965.21лв. /осем хиляди деветстотин шестдесет и пет лева и двадесет и една ст./**, представляващо задължение по договори за покупко-продажба на гориво за периода 02.05.2020г. до 13.11.2020г., с отложено плащане, във връзка с които са издадени фактури №1000000025/02.05.2020г., №1000000035/16.10.2020г., №1000000036/31.10.2020г. и №1000000037/16.11.2020г., ведно със законната лихва от предявяване на иска /09.03.2021г./ до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от **335.78лв. /триста тридесет и пет лева и седемдесет и осем ст./**, представляваща обезщетение за забавено изпълнение за периода 03.05.2020г. до 09.03.2021г.

В исковата си молба и уточненията на същата ищецът твърди, че

между страните по делото са налице облигационни правоотношения, по повод на които ищецът е продавал на ответника гориво с отложено плащане. Продажбите са обективирани във фискални бонове, съдържащи данни за количество, стойност и ед. цена, търговска отстъпка и дата на сделката. Излага, че всяка една от процесните фактури е формирана въз основа на сбора на издадените фискални бонове и съдържа наименованието на стоката, дизеловото гориво, количество и единична цена. Едва с молба вх. № 1917/16.05.2022г. конкретизира по всяка фактура колко зареждания на гориво има и че периодът на продажбите е в периода 02.05.2020г. до 13.11.2020г. Моли исковата претенция да бъде уважена.

Ответникът е депозирал отговор на исковата молба в срока по чл.131 ГПК, с който прави възражения за нередовност и неоснователност на исковите претенции. По същество моли за отхвърляне на иска.

РС – Тутракан е уважил исковите претенции частично, като предмет на обжалване е решението, в отхвърлителната му част, касаеща фактури №1000000035/16.10.2020г., №1000000036/31.10.2020г. и №1000000037/16.11.2020г.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Приети като доказателства по делото са следните фактури, касови бонове и дневни финансови отчети: фактура №1000000025/02.05.2020г., Касов бон № 0000015693/02.05.2020г., № *****/02.05.2020г., Дневен отчет, Фактура №1000000035/16.10.2020г., Дневен финансов отчет №0000025296/16.10.2020г., Касов бон №0000025266 и 0000025296/16.10.2020г., Дневен финансов отчет и №0000025086/13.10.2020г., Касов бон №0000025044 и 0000025022/13.10.2020г., Дневен финансов отчет №0000025016/12.10.2020г., Касов бон №0000024994 и 0000024968/12.10.2020г., Дневен финансов отчет №0000024739/08.10.2020г., Касов бон №0000024715 и 0000024676/08.10.2020г., Дневен финансов отчет №0000024518/05.10.2020г., Касов бон №0000024457/05.10.2020г., Дневен финансов отчет №0000024438/04.10.2020г., Касов бон №*****/04.10.2020г., Дневен финансов отчет №0000024476/03.10.2020г., Касов бон №0000024333/03.10.2020г., Дневен финансов отчет №*****/01.10.2020г., Касов бон №0000024203 и 0000024224/01.10.2020г., Фактура № 1000000036/31.10.2020г., Касов бон №0000025883 и *****/25.10.2020г., №0000025003/12.10.2020г., №0000025699/22.10.2020г., №0000026109/28.10.2020г., №0000025165/15.10.2020г., №*****/23.10.2020г., №0000026234/30.10.2020г., Финансов дневен отчет № 0000026281/30.10.2020г., №0000025810/23.10.2020г., №0000025214/15.10.2020г., №0000025741/22.10.2020г., № 0000025927/25.10.2020г., №0000026161/28.10.2020г., №0000025016/12.10.2020г., Фактура № 1000000037/16.11.2020г., Касов бон № 0000026894/09.11.2020г., №0000027145/13.11.2020г.,

№00000026627/05.11.2020г.,
№00000026905/09.11.2020г.,
№000000227201/13.11.2020г.,
№00000026800/07.11.2020г. и №00000026669/05.11.2020г.

Дневен финансов отчет
№00000026740/07.11.2020г.,
№00000026931/09.11.2020г.,

Видно от фактура №10000000035/16.10.2020г., №10000000036/31.10.2020г. и №10000000037/16.11.2020г. на посочените дати "Бенис-88" ЕООД, в качеството на доставчик, е начислило на "Данкрис 92" ЕООД, в качеството на получател, сумите от 4329.57лв., 3158.06лв. и 1335.83лв., с ДДС, представляващи стойността на описани във фактурите количества гориво. Фактурите не са двустранно подписани.

Съобразно приетите по делото и неоспорени от страните заключения на вещото лице по назначената съдебно-счетоводна експертиза и допълнителна такава, които съдът кредитира изцяло като обективно и компетентно дадени, процесните фактури не са осчетоводени в счетоводството на ответното дружество, не са включени в дневниците за покупките и не са намерили отражение в справка-декларация за ДДС на дружеството за съответния данъчен период, съобразно данните от информационния масив на ТД на НАП. Дружеството не е ползвало данъчен кредит по същите фактури. Налице е съответствие в количествено и стойностно изражение на предоставените от ищеца касови бонове и дневни финансови отчети за посочените дати и данните от посочените дати и данните от процесните фактури. Посочено е данните по всяка от фактурите, издадени от „Бенис-88” ЕООД в полза на получателя „Данкрис 92” ЕООД за доставка на дизелово гориво на кои количества и стойност на данните от касови бонове съответстват. Сумата по касовите бонове фигурират в Дневните финансови отчети. Общата пазарна стойност на всички количества е в размер на 9106.21лв. В съдебно заседание уточнява, че само фактурите са представени в счетоводството, към тях обаче няма приложени касови бонове, няма аналитична връзка. Излага още, че ако самите фактури обобщават стойността по множество продажби, от счетоводството на ищеца не може да се установи кои са тези продажби. Не е налице и друг документ, който да отразява връзката между продажбите и касовите бонове и фактурите – „тефтер”, опис или др.

Свидетелят СЕ /брат на представляващия ищеца/, чиито показания съда преценява съгласно чл.172 от ГПК, излага, че работи в дружеството на брат си. Познава Я К П, има фирма, която се занимава със земеделие – „Данкрис 92” ЕООД. Той зарежда от тяхната бензиностанция, като най-необходимо им е гориво за земеделие в периода септември-ноември. Лятото имат малка жътва. Фактурите се издавали по два начина – от системата, които започват с „0” и се заплащат в брой, а втория вид е на кредит. Тогава се издавала фактура през петнадесет дни въз основа на касовите бележки. Посочва, че само една фактура е имало с „1”, но тогава имало технически проблем със системата. Пуснали само касовия бон и управителя издал фактура на кочан, но е отбелязано, че е платено в брой. Излага, че само ответника е зареждал на кредит. Системата на бензиностанцията е ограничена, при всяко зареждане колонката свети червено. Докато не се освободи колонката и фискалното устройство, пускат кредит и събират бончето в кутията на Янко. Фискалните бонове, които не са платени в брой системата автоматично отразява „на кредит”. Счетоводно фактурата се отразява и бончетата се прилагат към фактурата. Фактурите били предоставени на ответника чрез имейл и лично.

При така установените факти, по въведените с жалбата оплаквания, съдът намира следното от правна страна:

В спора между страните намира приложение нормативната регламентация относно търговската продажба на основание чл. 318, ал. 1, вр.

с чл. 286 ТЗ. За успешното провеждане на иска с правна квалификация чл.327 от ТЗ ищецът следва в условията на пълно и главно доказване да установи наличието на твърдяните договорни отношения с ответника, по силата на които е извършил продажба на фактурираните стоки.

Съответно, за ответника – купувач възниква задължение да заплати продажната цена при постигнато съгласие между страните за продажба на конкретен вид и количество стоки и при осъществяването им предаване или уговорения падеж, съгласно чл.327, ал.1 ТЗ.

Спорът в настоящата инстанция се свежда до това дали е налице облигационно правоотношение между страните, по конкретно извършените продажби, във връзка с което са издадени процесните фактури и дали е налице нередовност при издаване на същите, която да се отразява на правоотношението.

По спорните въпроси, настоящият състав намира следното:

Договорът за търговска продажба по смисъла на чл.318 ТЗ е консенсуален и неформален, поради което сключването му предполага постигане на съгласие между продавача и купувача относно съществените елементи на продажбата - стока и цена, без да е необходимо обективизиране на съгласието в писмена форма. В случаите, когато страните са оформили продажбата чрез съставена за целта фактура, фактурата съставлява доказателство за сключването на договора и за породените от него права и задължения, но не е условие за действителността му. Отсъствието на изискуеми от ЗСч и/или ЗДДС реквизити във фактурата само по себе си не е основание за отричане на продажбеното правоотношение, тъй като поради неформалния характер на продажбата преценката за сключване на договора не следва да бъде ограничавана само до съдържанието на фактурата, а следва да се прави с оглед на всички доказателства по делото.

При така установената фактическа обстановка от проведеното по делото доказване от ищеца, не може да бъде направен извод за възникнало продажбено правоотношение с предмет конкретните фактурирани стоки и/или издадени касови бонове, нито за извършена доставка на същите. Без значение е в случая дали се установяват трайни търговски отношения доколкото всяка продажба следва да бъде доказана пълно и главно.

От съдържанието на процесните фактури в случая категорично не могат да се изведат елементите на правоотношението - такова, каквото сочи ищеца в исковата и уточнителните си молби. Същите са едностранно подписани от ищеца, ответникът не ги е отразил в своето счетоводство, нито ги е включил в дневниците за покупки или справка – декларация за ДДС и не е ползвал данъчен кредит. Съответно, при оспорване извършването на доставката от ответника, по делото остават недоказани предпоставките, водещи до пораждаване задължението на купувача да заплати претендираната сума, представляваща цената на фактурираните стоки.

И настоящият състав намира, че свидетелските показания на св.Емилов, преценени с оглед тяхната заинтересованост в полза на ищеца, също не установяват всички елементи на договорно правоотношение между страните. Същите по същество не посочват на коя дата, при каква цена, количество и условия е продадено горивото, а единствено препращат към едностранно издадени от ищеца документи – касови бонове и фактури, като дори посочва, че издадената с "1" е само една. Не става ясно и каква е договорката между страните досежно падежа, предвид, че се твърди стоката да бъде платена при отложено плащане.

Липсата на изискуемите предпоставки за уважаване на предявения иск с правно основание чл.327 от ГПК обуславя както неговото отхвърляне, така и това на акцесорния иск по чл.86 от ЗЗД. Ето защо въззивната жалба като неоснователна следва да бъде оставена без уважение, а решението като правилно и законосъобразно в обжалваната част да бъде потвърдено.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че по силата на

концентрационното начало в процеса, страната не може да поправи пропуските, които поради собствената си небрежност е допуснала. Да се допусне противното, би означавало да се обезсмисли заложената в процесуалния закон идея за дисциплиниране и ускоряване на исковото производство чрез концентриране в началната фаза на процеса на действията по определяне на исканията и възраженията на страните и по установяване на релевантните за спора факти. Ранното преклудирание на процесуалните правила е оправдано и справедливо, когато се дължи на небрежност на страната или на нежеланието ѝ да сътрудничи на съда за своевременно изясняване на обстоятелствата по делото. Концентрационно начало се изразява в преклудирание на възможността за нови фактически твърдения и доказателствени искания на страните на определен стадий от първоинстанционното производство. Основна му цел е да се стимулират страните към такова поведение, без което не може да се очаква своевременно приключване на делото с правилно решение.

Ето защо и като несъстоятелни съдът оценява възраженията във въззивната жалба за допуснати процесуални нарушения от първоинстанционния съд поради недопускане на доказателствени искания на ищеца в първоинстанционното производство. Същите са направени извън преклудивния срок /във второ съдебно заседание/, без да е налице някоя от хипотезите на чл.147 от ГПК.

Предвид изхода на делото на въззиваемата страна ѝ се следват разноски. Такива са поискани, но без посочване на размер и представяне на доказателства за извършването им, поради което не могат да бъдат присъдени.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №50/14.03.23г., постановено по гр.д. № 113 по описа за 2021 година на Районен съд – Тутракан, **В ЧАСТТА**, с която са отхвърлени исковете на „**БЕНИС 88**“ **ЕООД**, ЕИК 205021573, със седалище и адрес на управление с.Стефан Караджа, ул. „Люлин“ №4, представлявано от Светослав Емилов срещу „**ДАНКРИС 92**“ **ЕООД**, ЕИК 201693755, със седалище и адрес на управление гр.Главиница, ул. „Дунав“ №18, представлявано от Янко Петров за осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 8823.46лв., разлика между уважения размер от 141.75лв. и предявения такъв 8965.21лв., представляваща цена за закупена стока – гориво по договори за покупко-продажба, с отложено плащане, във връзка с които са издадени фактури №1000000035/16.10.2020г., №1000000036/31.10.2020г. и №1000000037/16.11.2020г. и сумата в размер на 323.53лв., разлика между уважения размер от 12.25лв. и претендирания такъв от 335.78лв., представляваща мораторна лихва върху стойността на горните фактури за периода 17.10.2020г. до 09.03.2021г., **на основание чл.327 ТЗ и чл.86 от ЗЗД.**

В останалата част решението не е обжалвано и е влязло в сила.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване, по аргумент на чл.280, ал.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____